

Forvaltning av drikkevann i Norge

Av Morten Nicholls

Morten Nicholls er rådgiver ved Statens næringsmiddeltilsyn (SNT), som er et direktorat under Sosial- og helsedepartementet, Landbruksdepartementet og Fiskeridepartementet. SNT forvalter bl.a. næringsmiddeloven som er en av hjemmelslovene for drikkevannsforskriften.

Rent vann - en selvfølgelighet

Drikkevann er for de fleste av oss en selvfølgelighet som kommer ut av springen. Klart, rent og trygt til vanlige formål som matlaging, drikke, kroppsvask, klesvask osv.. Det samme kranvannet blir også benyttet innen alle former for industri og annet næringsliv. I enkelte tilfelle stiller bedriften strengere krav til vannkvalitet enn det vannverket leverer, og gir vannet derfor ytterligere behandling. Videre er det en del bruksområder som kunne klart seg med dårligere vann, som for eksempel WC, bilvask, brannvann og kjølevann. Men også her benyttes vann av drikkevannskvalitet. Unødvendig ? - kanskje, men kostnadene med å anlegge og drive flerer typer vannforsyningsnett vil i de fleste tilfelle raskt tjene inn dette "luksusforbruket".

Godt og trygt vann er derfor av vital betydning for samfunnet. Vann brukt innen næringsmiddelsektoren vil i mange tilfelle være en vesentlig mer kritisk faktor for folkehelsen enn vann brukt til personlig hygiene, husrengjøring, bilvask, slukking av branner mv. Etter SNT sitt syn er der der-

for nødvendig å vektlegge bruksformålene innen denne sektoren mer enn andre sektorer når det er snakk om helsemessig trygt vann. På den annen side vil totalt fravær av vann raskt medføre meget store problemer for de andre bruksområdene som er nevnt. Dette viser at god og trygg vannforsyning både er et kvalitets- og et kvantitetshensyn.

Drikkevann på flaske har av forskjellige grunner blitt populært også i Norge. Om vannverkseiere eller myndigheter liker det eller ei, er én grunn til dette en tidvis og/eller stedvis skepsis hos forbrukeren til at kvaliteten på det vannet som kommer ut av springen ikke er godt nok. En skepsis som kan være berettiget ut fra egen erfaring, ut fra allergiske hensyn, ut fra aktiv markedsføring av flaskevann, eller ut fra andre mer eller mindre saklige begrunnelser. Poenget er at forbrukeren vil være trygg på at vannet er så bra som de selv ønsker å ha det. Det må man respektere og ta hensyn til.

Trygg mat og drikke står i fokus for næringsmiddeltilsynets arbeid. Siden vann er av fundamental betydning både for enkeltmennesker, bedrifter og for hele samfunnet, står planleg-

ging og drift av både private og offentlige vannverk høyt på næringsmiddeltilsynets prioriteringsliste for viktige oppgaver. Dette omfatter både å gi uttale ved etablering eller utvidelse av et vannverk og å føre tilsyn med vannverk som er i drift. Tilfredsstill ikke vannverket de krav som er satt i forskrift av 1.1.1995 om vannforsyning og drikkevann m m (drikkevannsforskriften), kan tilsynsmyndigheten gi vannverket pålegg om utbedringer. Ny drikkevannsforskrift basert på EU-direktiv 98/83/EC antas å tre i kraft 1.1.2002.

Vannressursloven

Fra 1.1.2001 overtok vannressursloven for §§ 17-18 samt §§ 104-105 i vassdragsloven, som har vært viktige for vannforsyningen mht båndlegging og eventuell endring av vannføring eller vannstand i vannkilden. Slike forhold er nå ment å bli ivaretatt av vannressursloven, men lovarbeidet har på dette punkt en svakhet som må rettes opp. Dette gjelder adgangen til å sette rådighetsbegrensinger for allmennheten. Alternativt kan fremtidige begrensninger fastsettes gjennom reguleringsbestemmelsene i en reguleringsplan, da disse kan rettes både mot grunneier og mot allmennhet. Bestemmelsene kan regulere forhold som bading, ferdsel, bebyggelse, fiske, med mer. . . Bestemmelsene vil gå foran friluftslovens formål med å sikre allmennhetens rett til ferdsel, opphold mv i naturen. For større nedbørfelt, eller for nedbørfelt som krysser kommunegrenser, kan det derimot være vanskelig å få utarbeidet reguleringsplan. I slike tilfelle må

man derfor ha andre virkemidler. Vannressursloven kan være ett slikt virkemiddel, med aktuell drikkevannsmyndighet som vassdragsmyndighet.

En annen viktig side ved vannressursloven, mht. drikkevann, er kravet om konsesjon og kravet om meldeplikt. Dette vil kunne føre til at svært mange vannverk (spesielt de som benytter grunnvann) får krav til omfattende dokumentasjon og saksbehandling etter vannressursloven (med NVE som myndighet) samtidig med godkjenningskravet etter drikkevannsforskriften (med kommunen som myndighet). Her er det viktig at vassdragsmyndighet og næringsmiddelmyndighet diskuterer samhandling.

Rammedirektiv for vann

EU har vedtatt et rammedirektiv for vann (2000/60/EC). Direktivet skal implementeres i norsk regelverk i løpet av noen år. Direktivet fokuserer på vann som ressurs og viktig naturelement. Det vil si at også vann som skal anvendes til drikkevann omfattes av direktivet, og at det på denne måten blir viktig for dem som er/blir myndighet etter drikkevannsforskriften. Direktivet legger dessuten vekt på at drikkevann om nødvendig skal prioriteres i forhold til de mange andre brukerinteressene som foreligger i et nedbørfelt. Direktivet legger videre opp til en samordnet forvaltning av nedbørfelt, og stiller for øvrig betydelige krav til sektorvis oversikt og samarbeid, f.eks knyttet til overvåking av vannressursene. Konsekvenser ved implementering av direktivet blir for tiden vurdert av berørte departementer og

direktorater, med Statens forurensningstilsyn (SFT) som sekretariat for arbeidet.

Vannverket- en næringsmiddelvirksomhet

Et vannverk er for de fleste av oss et anlegg som leverer vann til et mindre lokalsamfunn eller en by. Private uttak av drikkevann til enkelthus, hoteller, campingplasser, næringsmiddelindustri, skoler, sykehjem osv., blir imidlertid også regulert av drikkevannsforskriften. Ifølge næringsmiddelregelverket er et vannverk en næringsmiddelvirksomhet - noe som er naturlig siden vann oppfattes å være vårt viktigste næringsmiddel. Dagens drikkevannsforskrift er derfor hjemlet i næringsmiddeloven, samt i kommunehelsetjenesteloven og i lov om helsemessig beredskap. Alle disse tre lovene er tillagt Sosial- og helsedepartementet. Sammen skal lovene sørge for en hensiktsmessig forvaltning av drikkevannet fra sin naturlige tilstand i nedbørfeltet (kommunehelsetjenesteloven) til et ferdig produkt i springen (næringsmiddeloven). Videre skal de sørge for at vannverkseier har nødvendig beredskap (lov om helsemessig og sosial beredskap) for å sikre vannforsyningen også i krisesituasjoner som bl.a. flom, strømbrydd og ledningsbrydd. Drikkevannsforskriften har derfor som klar målsetting å sikre forbrukerne både når det gjelder trygt vann og når det gjelder nok vann.

Lite rom for lokalpolitisk skjønn

Kravene i dagens drikkevannsforskrift er i stor grad basert på direktiver fra EU. Disse gir medlems-

landene begrenset frihet til å sette avvikende krav. Videre vil en vesentlig del av den frihet man har, skje på nasjonalt nivå. Eksempler kan være selve godkjenningsordningen eller adgangen til å sette strengere kvalitetsverdier. Det er ut fra dette lite rom for vurderinger av lokalpolitisk art, som for eksempel vern av arbeidsplasser, holde lave vannavgifter mv.

Det er et godt prinsipp at man ikke legger oppgaver til forvaltningsnivå eller organer som ikke har noen mulighet for å påvirke oppgaveløsningen. Dette vil bare føre til irritasjon og unødig byråkrati. I dag er kommunestyret selv godkjenningsmyndighet for all drikkevannsforsyning i kommunen, uavhengig om dette er et kommunalt vannverk, privat vannforsyning til hotell, til en kiosk eller til en næringsmiddelbedrift. Mange finner det unaturlig at kommunestyret skal sitte å behandle slike enkeltsaker. Kommunestyrets oppgaver bør derimot være å lage en overordnet plan for hvordan drikkevannforsyningen skal løses i kommunen, og overlate enkeltsaksbehandling på lavere nivå til andre. Denne "andre" bør ifølge det som er nevnt tidligere ikke være underlagt lokalpolitisk styring.

Det bør videre være et krav om at vannforsyningen skal være selvfinansierende ved at vannavgiften dekker alle nødvendige utgifter (jf EU's rammedirektiv for vann). Uten en slik økonomisk handlefrihet vil det trolig ikke være mulig å oppnå den nødvendige kraft bak arbeidet, som bl.a. NOU 2000:22 "Om opp-

gavefordelingen mellom, stat, region og kommune" understreker, for at alle vannverk skal tilfredsstille kravene i drikkevannsforskriften. Med andre ord bør ikke vannforsyningen oppfattes som er tjeneste som den enkelte forbruker bare må "ta til takke med" innenfor de politiske rammene kommunen som vannverkseier selv setter, men som en vare og produkt som også blir regulert av kjøpslov og produktansvarlov. Dette vil bidra til at forbrukerne kan være en mer reell pådriver ovenfor vannverkseier enn hva som er tilfelle i dag, og at deres rettighet til å klage på vannforsyningen bedres.

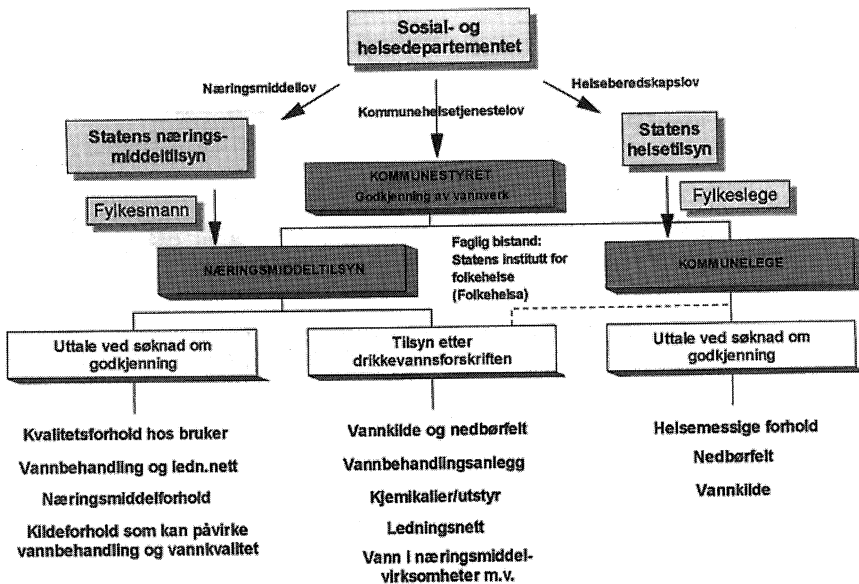
En finansieringsordning som sikrer de nødvendige ressurser vil også bidra til at nødvendig vedlikehold av de tekniske installasjoner (renseanlegg, høydebasseng, ledningsnett mv.) blir prioritert, noe som igjen vil være viktig for ha høy sikkerhet på vannforsyningen. Dette tilsier igjen at lokalpolitiske krefter, hvor man skal prioritere mellom skoler, arbeidsplasser mv. ikke kan råde grunnen fritt.

Ansvar og myndighetsfordeling innen drikkevann

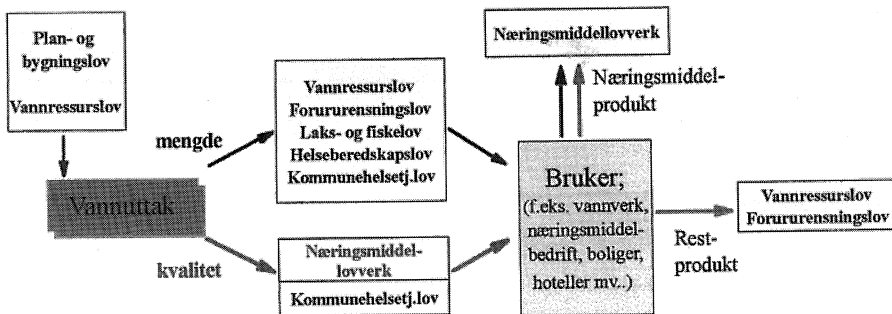
I følge drikkevannsforskriften er det vannverkseier sitt ansvar å sørge for at forskriften følges. Det er kommunen, gjennom plan- og bygningsloven, som skal sørge for at alle boliger, næringsbygg, bedrifter, institusjoner mv. har tilfredsstillende vann- og avløpforhold før byggetillatelse gis. Det er kommunen, gjennom kommuneplan og sektorplaner som

skal sørge for en forsvarlig arealforvaltning av nedbørfelt til drikkevannskilder og for selve vannkilden. Det er kommunen, ved kommunestyret selv, som i dagens forskrift skal gi godkjenning til etablering og drift av et vannforsyningssystem for drikkevann (nedbørfelt, vannkilde og alle tekniske installasjoner som kreves for å levere vannet). Det er godkjenningsmyndigheten (oftest kommunen) som skal påse at vannverkseier også innhenter nødvendige tillatelser etter annet regelverk, som bl.a. vannressursloven, innlandsfiskeloven og forurensningsloven. Dersom vannforsyningssystemet berører flere kommuner er det fylkesmann som er godkjenningsmyndighet, mens Sosial- og helsedepartementet gir godkjenning til vannforsyningssystem for drikkevann som berører flere fylker. Det er imidlertid alltid lokalt næringsmiddeltilsyn (KNT) og kommunelege/medisinsk faglig rådgiver som skal føre tilsyn med at vannverkseier følger godkjenning og drikkevannsforskrift.

For å visualisere de viktigste aktørene er det i figur 1 gitt en illustrasjon over dagens forvaltningen etter drikkevannsforskriften, mens figur 2 illustrerer aktuelt regelverk som gjelder drikkevannet som ressurs frem til ferdig produkt. Det er med andre ord et mangfold av aktører og regelverk innen drikkevannssektoren. Oversiktene i figur 1 og 2 er dessuten langt fra komplette, noe som fremkommer av den mer helhetlige tabellariske oversikten i figur 3.

Figur 1. Skisse over hovedaktører, hjemmelsgrunnlag og oppgaver etter drikkevannsforskriften.

Tilfredstillende forvaltning av drikkevannssektoeren og vann som næringsmiddel fordrer at myndigheten har hjemler som regulerer både mengde og kvalitet. Næringsmiddelmyndigheten må derfor få adgang til et bredere hjemmelsgrunnlag enn det de har pr. år 2000.

Figur 2. Drikkevannsforsyningen skal sikre at brukerne får trygt vann og nok vann. Med dagens forvaltning forutsetter dette et unødige samspill mellom myndigheter som i større eller mindre grad har drikkevannsforsyning som interessefelt.

Til lands

Aktør	Viktige funksjoner knyttet til drikkevann 1.1.2001
Sosial- og helsedepartementet (SHD)	Overordnet ansvar for norsk vannforsyning og drikkevannsforsyning. Fastsette forskrifter. Godkjenne vannverk som krysser fylkesgrenser. Klagebehandling etter drikkevannsforskriften og etter § 13 fjerde ledd i vannressursloven. Gi unntak fra drikkevannsforskriften.
Statens helsetilsyn (Httil)	Føre tilsyn med at beredskapskravet overholdes.
Statens næringsmiddeltilsyn (SNT)	Har på stortrall hold ansvar for forvaltningen av den delen av drikkevannsforskriften som har hjemmel i næringsmiddeloven. Skal samordne KNT's forvaltning av drikkevannsforskriften med KNT's forvaltning etter øvrig regelverk på næringsmiddelområdet. Bistå KNT i utøvelsen av drikkevannsforskriften. Godkjenne stoffer som benyttes ved behandling av drikkevann.
Folkehelsa	Ingen formelle oppgaver etter drikkevannsforskriften. Skal være faglig rådgiver for SHD, Httil, SNT og andre innen vannforsyning/drikkevann. Sekretær for Program for vannforsyning. Drift av vannverksregisteret.
Kommunale næringsmiddeltilsyn (KNT)	Gi uttale til søknad om godkjenning av vannverk. Utføre tilsyn av vannverk. Gi pålegg til vannverk. Tilsyn med vann i næringsmiddelvirksomhet (ekskl. Fiskeforedling etc. til eksport).
Fylkeslege (FL)	Gi uttale til fylkesmannens klagebehandling etter kommunehelsetjenesteloven.
Fylkesmann (FM)	Godkjenne arealbruken i kommuneplan og delplaner. Saksbehandle interkommunale vannverk. Klagebehandle kommunale avslag etter drikkevannsforskriften. Initiere til, og samordne kommunale beredskapsplaner for kriser og katastrofer i fred. Klagebehandle saker vedr. vann- og avløpgebyr. Gi utslipptillatelse til vannverk. Myndighet etter § 15 tredje ledd i vassdragsloven.
Kommunestyret (K)	Ansvar for overordnet areal- og teknisk planlegging. Påse at alle bygninger har vann og avløp for byggetillatelse gis. Godkjenne vannverk. Tilsyn med ikke godkjenningsspliktige vannverk.
Kommunelege/ Medisinsk faglig rådgiver (MFR)	Gi uttale til søknad om godkjenning av vannverk. Utføre tilsyn med vannverk. Gi pålegg til vannverk.
Statens forurensningstilsyn (SFT)	Tidl. klagebehandling av saker etter § 17 og 18 i vassdragsloven. (Denne rollen vil trolig ikke videreføres med vannressursloven). Klagebehandling av FM's vedtak vedr. utslippsøknad for spillvann fra vannverk.
Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE)	Tidl. konsesjonsbehandling av vannverk saker etter § 104-106 i vassdragsloven. ¹⁾ Behandling av konsesjonsøknader og meldinger etter vannressursloven (§ 8 i loven eller etter §§ 1-2 i forskrift).
Direktoratet for naturforvaltning (DN)	Vurdere vannverksingrep som berører fiskeforhold i vassdrag.
Direktoratet for brann- og eksplosjonsvern (DBE)	Føre tilsyn med at kommunene har tilstrekkelig forsyning av brannvann.
Kommunal- og regionaldepartementet (KRD)	Økonomisk bistand til utbedring av vannverk.
Olje- og energidepartementet (OED)	Tidl. klagebehandling av NVE's vedtak etter § 104-106 i vassdragsloven. Nå klagebehandling av NVE's vedtak etter § 8 i vannressursloven.
Miljøverndepartementet (MD)	Hindre vannforurensning. Ansvar for kommunenes håndtering av vannforsyningsgebyr.
Fylkeskommune	Fordele midler fra Program for vannforsyning.
Vannverkseier	Bygge og drive vannverk i tråd med gjeldende regelverk.
Fiskeridirektoratet	Tilsyn med vannforsyning i fiskebåter, fiskemottak, fiskeforedlingsbedrifter med eksport, etc.
Norges geologiske undersøkelse (NGU)	Myndighet etter § 46 annet ledd i vannressursloven, som krever rapportering av grunnvannboringer.

1) Vassdragsloven er pr. 1.1.2001 erstattet av vannressursloven. For oversikten sin skyld nevnes begge lovene. Videre delegering av myndighet etter vannressursloven vil kunne skje.

Til vanns (petroleumsinstallasjoner, båter)

Aktør	Viktige funksjoner knyttet til drikkevann 1.1.2001
Kongen	Rett til å sørge for utarbeiding av forskrift om vannforsyning på offshoreinstallasjoner.
Oljedirektoratet + OED	Samordne tilsyn på offshoreinstallasjoner.
Sosial- og helsedepartementet	Hjemmel for å lage forskrift, fatte vedtak og utføre tilsyn vedr. helsemessige forhold og næringsmidler både i faste og flytende innretninger.
Statens helsetilsyn	Fatte vedtak og utføre tilsyn
Folkehelsa	Utfører i praksis de oppgaver Helsetilsynet/fylkeslegen i Rogaland og Sjøfartsdirektoratet er tillagt.
Fylkeslegen i Rogaland	Tilsyn med faste petroleumsinnretninger.
Sjøfartsdirektoratet (Sjødor) + Nærings- og handelsdepartementet (NHD)	Sjødor: Fatte vedtak generelt (ikke vann) og utføre tilsyn generelt (ikke vann). NHD: Fatte vedtak og utføre tilsyn vedr. vann.
Statens næringsmiddeltilsyn (SNT)	Ingen oppgaver.
Kommunale næringsmiddeltilsyn (KNT)	Ingen oppgaver.
Kommunelege/tidl. helseråd	Vedtak og tilsyn med hygieniske forhold i fartøyer.

Figur 3. Vannforsyning og drikkevann - Aktører

Ut fra dette fremkommer det også et prinsipielt skille mellom drikkevannsforsyning på land, innen petroleumsvirksomheten og i skip/ferger. For mange er dette et paradoks. Forslag til ny drikkevannsforskrift omfatter derfor all drikkevannsforsyning, både til lands og til vanns.

Føre har stilt spørsmål ved om kommunen sin rolle både som tilrettelegger, eier og godkjenningmyndighet, er som å sette bukken til å passe havresekken. Vil ønsket om ikke å belaste en allerede anstrengt kommunal økonomi føre til at kommunen setter drikkevannsforskrift og pålegg fra

tilsynsmyndighet til side? Hva er grunnen til at det fortsatt er mange vannverk som ikke har søkt om godkjenning, som ikke følger opp pålegg, som ikke leverer vann med den kvalitet forskriften krever? Spekulasjonene er mange. Jeg skal ikke ta stilling til disse, men registrerer bare det faktum at det fortsatt - 6 år etter siste revisjon av forskriften - fortsatt er godt over 50% av vannverkene som ikke er godkjent. Noe må derfor ha godt feil. Jeg har vanskelig for å tro at svaret er enkelt, men derimot sammensatt av flere årsaker. Flere av disse ligger på kommunen som politisk organ og kommunen som vannverkseier. Andre årsaker er ressurstilgang, samt faglig og formell kompetanse hos tilsynsmyndighetene. Spesielt har delingen av tilsynet mellom det lokale næringsmiddeltilsyn, medisinsk faglig rådgiver, samt Helsetilsynet vært trukket frem av flere som uheldig.

Ulempene ved å ha et oppsplittet tilsyn innen drikkevannsektoren har vært debattert flere ganger, bl.a. i NOU 1996:10 ("Effektiv matsikkerhet"), NOU 2000: 22 ("Om oppgavefordelingen mellom stat, region og kommune"), NOU 2000:24 ("Et sårbart samfunn"), samt i rapport 1999:15 ("Organisering av næringsmiddeltilsyn") fra Statskonsult.

I den offentlige utredningen NOU 2000:22 "Om oppgavefordelingen mellom, stat, region og kommune", er også forvaltningen av drikkevann (og øvrige næringsmidler) tatt opp til vurdering. Vann, avløp og renovasjon er sterkt knyttet til hverandre ved at det ofte er teknisk etat i kommunene som både står for den generelle arealplan-

leggingen, for utbygging av vannforsynings- og avløpsanlegg, renovasjonstjenester med mer, og for drift og tilsyn med de samme anlegg. Tilsynsmyndighet mht. drikkevann er imidlertid KNT og kommunelege. Siden dette er en kommunal tilsynsoppgave resulterer det i at kommunen er både tilrettelegger, godkjenningsmyndighet og tilsynsmyndighet. Utvalget påpeker at det er prinsipielt uheldig at kommunene er både leverandør og ansvarlig tilsynsmyndighet for drikkevann. Statens næringsmiddeltilsyn (SNT) er enig i denne konklusjonen, men synes i tillegg det kan reises spørsmål ved om det er uheldig at de også er godkjenningsmyndighet, da dette kan føre til at det gis godkjenning på sviktende grunnlag, som igjen kan føre til at tilsynsmyndigheten får problemer med å fastsette avvik.

Siden drikkevann er et av våre viktigste næringsmidler, mener SNT det er naturlig at forvaltningen av det fulgte den øvrige næringsmiddelforvaltningen; dvs. at både godkjenning og tilsyn med drikkevann legges til den som ellers har ansvar for næringsmidler. I praksis vil det si til SNT med adgang for delegering til aktuelt regionalt/lokalt forvaltningsnivå. Videre er det SNT sin oppfatning at hjemling av godkjenning, tilsyn og krav til drikkevannskvalitet bør være gjennom en lov. Dersom forvaltningen av drikkevannssektoren fortsatt skal omfatte arealene til drikkevannskildene, og ikke bare vannforsyningssystemet fra og med vannbehandlingsanlegget og frem til forbruker, er det nødvendig at loven

tar i seg de nødvendige hjemler som i dag ligger i annet regelverk som for eksempel: kommunehelsetjenestelov, plan- og bygningslov, forurensningslov, vannressurslov og lov om kommunale vann- og kloakkavgifter. SNT støtter derfor Statskonsult i deres forslag om at det sentrale direktoratet for drikkevann og andre næringsmidler bør være SNT.

Ansvar for planlegging og drift av et drikkevannsanlegg må selvfølgelig fortsatt ligge på det kommunale nivået eller til et regionalt nivå, slik det er diskutert i NOU 2000:22. SNT tror imidlertid at en betydelig større grad av interkommunalt samarbeid, både når det gjelder planlegging og drift av vannforsyningssystemer, vil være gunstig mange steder.

Endringer som kommer

Forslag til ny drikkevannsforskrift som hadde høringsfrist 1.september 2001, antas å bli gjeldende fra 1.1.2002. I denne er det tatt høyde for å løse noen av de problemstillinger som har blitt avdekket gjennom de siste årene. En av disse endringene er at man fritar kommunestyret selv for å være godkjenningmyndighet for ethvert vannforsyningssystem. I ny forskrift er det foreslått bl.a. at næringsmiddeltilsynet er godkjenningmyndighet for enkelte typer

vannforsyningssystemer. Dette vil som nevnt avlaste kommunestyret. Videre er det lagt opp til noe større lokaltilpasset fleksibilitet når det gjelder prøvfrekvenser og parametervalg enn tidligere.

Den offentlige matforvaltningen skal reorganiseres. Regjeringen har nå vedtatt hvilke prinsipper som skal legges til grunn for en fornyelse av aktuelt lovverk, og for aktuelle tilsynsorganer langs matkjeden. En del av de premiser som skal legges til grunn ved denne reorganiseringen er bl.a.:

- o Næringsmiddeltilsynet skal gjøres statlig. Alle KNT skal derfor legges inn i SNT.
- o Drikkevann skal forvaltes etter samme prinsipper som andre næringsmidler.
- o Det skal utarbeides en ny matlov.

Det vil si at mange av de konklusjoner som har vært trukket i de offentlige utredningene som jeg har nevnt tidligere, og som SNT i stor grad støtter, vil bli innarbeidet i den fremtidige næringsmiddelforvaltningen. Dette vil føre til at drikkevann får en bedre forvaltningsmessig forankring, at flere vannforsyningssystemer vil tilfredsstille drikkevannsforskriften og at saksbehandling og tilsyn kan bli bedre samordnet.